

Arrest

nr. 327 238 van 26 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie van 4 december 2024, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2025 met refertenummer 125017.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat . MISSEGHES, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2024 diende de verzoekende partij een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) trof op 4 december 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag

onontvankelijk werd verklaard. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.04.2024 werd ingediend door :

*T., M. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Op 21.08.2008 diende betrokkene samen met zijn moeder, T. Y. (...) (ov (...)), een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 22.04.2009 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 11.10.2012 diende betrokkene een eigen VIB in. Deze werd afgesloten met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de RVV op 02.07.2013. Op 02.09.2013 verklaarde de Raad Van State het beroep als niet toelaatbaar. Op 08.10.2013 diende betrokkene een derde VIB in. Deze werd op 12.11.2013 onontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 13.05.2015 werd het beroep verworpen door de RVV. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 8 maanden voor het eerste VIB met zijn moeder, iets minder dan 9 maanden voor het tweede VIB en iets meer dan 1 jaar en 7 maanden voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis heeft ingediend, dit respectievelijk op 07.08.2012 (samen met zijn moeder), 25.09.2015, 18.06.2017, 25.11.2019 en 31.08.2021. Deze werden allen onontvankelijk verklaard, dit respectievelijk op 12.07.2013, 19.09.2017, 17.09.2019, 19.05.2021 en 17.02.2023. Betrokkene diende eveneens een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van art. 9ter samen met zijn moeder op 26.05.2009. Deze werd ongegrond verklaard op 30.07.2012.

Betrokkene verwijst naar de gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië en verwijst hiervoor naar het reisadvies voor Rusland en meer bepaald voor Tsjetsjenië, het arrest van Hof van Justitie in de Grote Kamer dd. 17.02.2009, het arrest van het Hof van Justitie waarin het CGVS partij was en het arrest van de RVV nr. 227.624. Tevens haalt betrokkene het gevaar aan om te vechten in de Oekraïens-Russische oorlog. Er zouden diverse bronnen berichten dat Tsjetsjeense strijdkrachten erg gewild zijn en dat de toestand aan het front werkelijk lamentabel is. Hij verwijst naar het artikel ‘Tsjetsjenen sturen soldaten naar Oekraïne om Russische troepen te steunen’, het artikel ‘Chechen leader, a Putin ally, says his forces deployed Ukraine’, het artikel ‘Behandel mijn kinderen niet als dieren: klachtenmails aan Russisch militair parket brengen wantoestanden aan het licht’, en het arrest van de RVV dd. 30.01.2023 nr. 284.023. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Tsjetsjeense etnie te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Daarenboven staat het betrokkene vrij om terug keren naar het herkomstland om zijn aanvraag in te dienen, maar aldaar elders te verblijven dan Tsjetsjenië. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bronnen die zouden verwijzen naar het gevaar om te vechten in de Oekraïens-Russische oorlog, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont hoe hij zelf risico loopt indien hij terugkeert naar het land van herkomst. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk zou zijn, omdat er een kans zou zijn dat hij opgeroepen zal worden om te gaan vechten in de oorlog, op gevaar af om nooit meer terug te keren, volstaat niet om als buitengewone

omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzingen naar de beide arresten van de RVV dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de beide arresten waarnaar betrokkene verwijst betrekking hebben op het toekennen van het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming. Huidige aanvraag betreft een aanvraag artikel 9bis. Het staat betrokkene vrij om een nieuw Verzoek om Internationale Bescherming in te dienen.

Betrokkene haalt verder de onmogelijkheid aan om terug te keren omwille van de strenge sancties die België tegen Rusland invoerde en het reisadvies. Bovendien zouden de vluchten naar Rusland zeer schaars zijn, zo niet aan exuberante prijzen en zeer ver in de toekomst gepland. Wederom dient opgemerkt te worden dat het reisadvies niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, daar dit betrekking heeft op toeristische reizen en betrokkene de Russische nationaliteit bezit. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Wat betreft de vluchten naar Rusland die schaars zijn en de exuberante prijzen dient opgemerkt te worden dat betrokkene over andere mogelijkheden dan vliegverkeer beschikt om zich naar Rusland te begeven. Hij toont niet aan dat hij niet op een andere manier kan terugkeren naar het herkomstland. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft zijn moeder, T. Y. (...), die in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat hij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad ziet in zijn persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te onderbouwen met minstens een begin van bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat een terugkeer om een machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst ertoe leidt dat hij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van zijn sociale bindingen met België en waarbij er geen enkele garantie is dat hij na deze termijn toestemming zal krijgen om terug te keren naar België, laat staan dat hij opnieuw op dezelfde plaats kan wonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkene beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hen dan precies verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Betrokkene legt eveneens geen begin van bewijs neer om zijn beweringen te ondersteunen. We merken verder op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur en resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr. 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020). Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat hij nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter en er bij zijn weten lastens hem ook geen strafonderzoek hangende is en er geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (Dat hij totaal geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, zijn buitengewone inzet, zijn uiterst sterke sociale bindingen met België, zijn duurzame lokale verankering met België zowel op basis van integratie op economisch en op sociaal vlak) verantwoorden niet dat de aanvraag

om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. De gemachtigde trof op 4 december 2024 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: T., M. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Grozny
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

-Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan kinderen te hebben.

-Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

-De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waarbij hij aantoonde dat hij momenteel niet zou kunnen reizen of de aanvraag indienen in het herkomstland

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd

“1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. § 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is! en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

*Verzoeker voerde bovendien in zijn verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.**

4.

De situatie in Rusland is allerm minst veilig: verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Rusland:

"(...)

"(...)

Alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden: zie Laatste update.

(...)

Door de uitgestrektheid van het land kan de veiligheidssituatie in Rusland sterk verschillen van regio tot regio. Gezien de huidige situatie dient u overal in Rusland bijzonder waakzaam te zijn. Blijf actief op de hoogte van de situatie ter plaatse door de lokale pers te raadplegen. De volgende Russische websites bieden verslaggeving in het Engels: Tass (officieel persagentschap), MoscowTimes (onafhankelijke journalistiek, VPN vereist).

Reis in geen enkel geval naar het grensgebied met Oekraïne: de situatie is er heel onvoorspelbaar en zeer gevaarlijk. Zie onze Laatste update. In verschillende delen van Rusland zijn ontploffingen en drone-aanvallen gemeld. Zie onze Laatste update.

(...)

Het is sterk afgeraden om in grensgebieden de hoofdwegen te verlaten. Deze gebieden zijn niet enkel erg gemilitariseerd, maar worden ook streng bewaakt om drugstrafiek en smokkel tegen te gaan. Incidenten zijn er steeds mogelijk. Het ontbreken van duidelijke grensmarkeringen, vooral in de bergen, kan ertoe leiden dat reizigers onbewust de grens overschrijden - wat een arrestatie en/of vervolging kan uitlokken. De mogelijke aanwezigheid van mijnen/explosief materiaal is een bijkomende risicofactor.

Daarenboven vereisen verplaatsingen in deze gebieden vaak speciale vergunningen en een officiële begeleider.

Vanwege het verhoogde risico op incidenten (gewapende overvallen, ontvoeringen, aanslagen&) wordt het afgeraden om naar de volgende regio's van de Noord-Kaukasus te reizen: Dagestan, Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Kabardië-Balkarië.

Terreurdreiging kan niet worden uitgesloten. Waakzaamheid is geboden op openbare plaatsen en aanbevelingen van de Russische overheid dienen steeds gevolgd worden. Hoe te reageren tijdens een terroristische aanslag, kan u in de brochure van het nationaal crisiscentrum lezen.

(...)

Gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, evenals het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetchenië en Ingoesjetië ten strengste afgeraden.

(...)"

Rekening houdend met bovendien de oproeping om te gaan vechten in de Russisch-Oekraïense oorlog bevindt verzoeker zich in de onmogelijkheid om een machtiging tot verblijf aan te vragen in zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft zijn oproeping reeds ontvangen.

Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, stellen verzoekers dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een tijdelijke terugkeer een machtiging tot verblijf aan te vragen! Het valt werkelijk niet te begrijpen dat verweerster meent te kunnen een onderscheid maken tussen toeristische en niet-toeristische reizen! De motivering van de bestreden beslissing "dat hij geen toerist is" en het reisadvies niet is toegespitst op de concrete situatie van verzoeker, quod non, kan niet overtuigen."

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelswijze van verweerster, waarbij verzoeker eerst het land zouden moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Rusland om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoeker zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verweerster maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoeker voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van zijn duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

- *Verzoeker verblijft reeds 16 jaar in België*
- *Hij spreekt Nederlands*
- *Hij heeft hier zijn sociaal netwerk uitgebouwd.*
- *De moeder van verzoeker verblijft legaal in België*
- *Hij spreekt Nederlands*
- *Hij kan onmiddellijk beginnen werken*

Het is dan ook onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerster de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Verweerster wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

2.

Eveneens zou 4 indien verzoeker België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken 4 dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren. Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”

2.3. In het derde en laatste middel voert de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

“1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Het is verder ook onbegrijpelijk dat verweerster kan oordelen dat in weerwil van de getuigenverklaringen verzoeker niet aantonen dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen

als buitengewone omstandigheid. Verweerster legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoeker.

De beslissing is eveneens onredelijk op het punt waar verweerster stelt dat de Belgische ambassade zich in Moskou bevindt en niet in de noordelijke Kaukasus. Een gemiddelde aanvraag neemt minimum acht à tien maanden in beslag, al die tijd dient verzoeker hypothetisch ergens terecht te kunnen. De enige link die hij nog heeft met Rusland, is Tsjetsjenië. Verzoeker kan niet op straat slapen tijdens zijn hypothetisch verblijf in Tsjetsjenië, hotels zijn voor minimum acht à tien maanden geen werkbare oplossing!

3.

Daarenboven kan verweerster onmogelijk redelijk veronderstellen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst hypothetisch de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen :gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Niemand weet hoe lang het conflict in Oekraïne en hoe lang de daarbij horende sancties zal aanslepen, of deze zullen verstrengd worden enzovoort& Verzoeker verkeert in absolute onzekerheid zelfs maar ooit naar Rusland te kunnen vertrekken!

4.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers."

2.4. Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de middelen samen behandeld.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing daarvan, legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van dit beginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Op 15 april 2024 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing betreft de niet-ontvankelijkheid van deze machtigingsaanvraag.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048; RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

De Raad kan voorts enkel nagaan of de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien

hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

2.7. De verzoekende partij stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

2.7.1. De Raad merkt op dat de verzoekende partij, in zoverre zij de in de machtigingsaanvraag aangehaalde redenen waarom zij de aanvraag niet in het land van herkomst zou kunnen indienen herhaalt, zij daarmee geen afbreuk doet aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt waarom de gemachtigde de aangehaalde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat de door haar ingeroepen elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen, doet enkel getuigen van een andere zienswijze dan het bestuur, maar daarmee toont de verzoekende partij de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aan. Ook haar persoonlijke overtuiging dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, betreft geen concrete kritiek op de motieven die de eerste bestreden beslissing schragen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.7.2. Wat betreft de door de verzoekende partij in de aanvraag naar voor geschoven veiligheidssituatie in het land van herkomst, heeft de gemachtigde in de eerste bestreden akte erop gewezen dat:

“Betrokkene verwijst naar de gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië en verwijst hiervoor naar het reisadvies voor Rusland en meer bepaald voor Tsjetsjenië, het arrest van Hof van Justitie in de Grote Kamer dd. 17.02.2009, het arrest van het Hof van Justitie waarin het CGVS partij was en het arrest van de RvV nr. 227.624. Tevens haalt betrokkene het gevaar aan om te vechten in de Oekraïens-Russische oorlog. Er zouden diverse bronnen berichten dat Tsjetsjeense strijdkrachten erg gewild zijn en dat de toestand aan het front werkelijk lamentabel is. Hij verwijst naar het artikel ‘Tsjetsjenen sturen soldaten naar Oekraïne om Russische troepen te steunen’, het artikel ‘Chechen leader, a Putin ally, says his forces deployed Ukraine’, het artikel ‘Behandel mijn kinderen niet als dieren: klachtenmails aan Russisch militair parket brengen wantoestanden aan het licht’, en het arrest van de RvV dd. 30.01.2023 nr. 284.023. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Tsjetsjeense etnie te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Daarenboven staat het betrokkene vrij om terug keren naar het herkomstland om zijn aanvraag in te dienen, maar aldaar elders te verblijven dan Tsjetsjenië. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bronnen die zouden verwijzen naar het gevaar om te vechten in de Oekraïens-Russische oorlog, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont hoe hij zelf risico loopt indien hij terugkeert naar het land van herkomst. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk zou zijn, omdat er een kans zou zijn dat hij opgeroepen zal worden om te gaan vechten in de oorlog, op gevaar af om nooit meer terug te keren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzingen naar de beide arresten van de RvV dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de beide arresten waarnaar betrokkene verwijst betrekking hebben op het toekennen van het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming. Huidige aanvraag betreft een aanvraag artikel 9bis. Het staat betrokkene vrij om een nieuw Verzoek om Internationale Bescherming in te dienen.

De verzoekende partij betwist deze motivering, stellende dat de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, en dat dit *a fortiori* ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een tijdelijke terugkeer om een machtiging tot verblijf aan te raden. De verzoekende partij begrijpt niet dat verweerder meent een onderscheid te kunnen maken tussen toeristische en niet-toeristische reizen en stelt dat de motivering dat hij geen toerist is en het reisadvies niet is toegespitst op de concrete situatie van verzoeker niet kan overtuigen. De Raad kan deze grief niet volgen. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken betreft een niet-bindend advies met een algemene strekking, dat gericht is op het informeren van Belgische onderdanen over de risico's verbonden aan reizen naar Rusland. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van de verzoekende partij. Dit advies heeft dan ook geen betrekking op Russische staatsburgers en houdt bijgevolg geen beoordeling in van risico's die personen, die over de Russische nationaliteit beschikken, zouden lopen

bij terugkeer naar hun land van herkomst. Het gegeven dat de verzoekende partij geen toerist is, maar over de Russische nationaliteit beschikt en van Tsjetsjeense origine is, is dan ook wel degelijk relevant. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat een reisadvies met een algemene strekking niet volstaat om te doen aannemen dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk of zelf onmogelijk is om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partij wijst er verder op dat het *“te gek voor woorden [is]”* om van haar te verlangen dat zij zich begeeft naar een land dat *“een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België”* kent. Met het uiten van haar eigen visie op haar zaak kan de verzoekende partij de hierboven geciteerde motieven van de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen. De Raad herhaalt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel dat de aanvraag voor een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland moet worden ingediend. Dergelijke uitzonderingsbepalingen dienen restrictief te worden toegepast. Het betreft met name omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een algemene verwijzing naar een slechtere mensenrechtensituatie volstaat derhalve niet om de motivering in de eerste bestreden beslissing onderuit te halen.

2.7.3. De verzoekende partij wijst erop dat zij reeds een oproeping heeft ontvangen om te gaan vechten in de Russisch-Oekraïense oorlog waardoor zij zich in de onmogelijkheid bevindt om een machtiging tot verblijf aan te vragen in haar land van herkomst. Ter staving hiervan voegt de verzoekende partij een ongedateerde convocatie toe waarin zij wordt opgeroepen om zich op 10 juni 2024 aan te bieden bij het Militair Commissariaat van de Tsjetsjeense Republiek te Grozny (Inventaris verzoekschrift, stuk 2g).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar machtigingsaanvraag van 15 april 2024 weliswaar heeft aangehaald dat Tsjetsjeense strijdkrachten erg gewild zijn, en dat er een gerede kans bestaat dat zij, als etnisch Tsjetsjeen, zal opgeroepen worden om te gaan strijden. Echter, nergens uit de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch uit enig ander stuk vevat in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag zelf, dan wel in een later stadium als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd dat zij reeds persoonlijk werd opgeroepen. Evenmin heeft zij stukken voorgelegd waaruit dit blijkt.

De Raad herhaalt en benadrukt dat het uitgangspunt van de beoordeling of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt of het voor hem bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geijkte procedure, de aanvraag is die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Nu de verzoekende partij niet had aangehaald dat zij reeds werd opgeroepen om zich aan te bieden op het militair commissariaat te Grozny voor mobilisatie, kon de verwerende partij hier logischerwijze geen rekening mee houden bij het beoordelen van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De gemachtigde dient immers niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij kan dit niet eerder aangehaalde element daarenboven niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en/of stukken die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

2.7.4. De verzoekende partij meent verder dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij enkel naar Moskou en niet naar de Noordelijke Kaukasus moet terugkeren om er de aanvraag in te dienen, daar waar de gemiddelde behandelingsduur van een dergelijke aanvraag acht à tien maanden bedraagt en zij al die maanden uiteraard ergens terecht moet kunnen. Zij stelt dat haar enige link met Rusland Tsjetsjenië is en dat zij niet op straat kan blijven slapen tijdens haar hypothetisch verblijf in Tsjetsjenië, alsook dat geen werkbare oplossing is om voor minimum acht à tien maanden op hotel te verblijven.

De Raad leest vooreerst nergens in de bestreden beslissing dat verweerder geoordeeld heeft dat de verzoekende partij haar machtigingsaanvraag in Moskou dient in te dienen en derhalve niet naar de Noordelijke Kaukasus moet terugkeren. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij evenmin in haar machtigingsaanvraag heeft aangehaald dat zij tijdens haar verblijf in haar land van herkomst noodgedwongen in een hotel zal moeten verblijven. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij deze bewering

geenszins concreet staat, wijst de Raad er andermaal op dat hij in zijn hoedanigheid van annulatierechter geen rekening kan houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

2.7.5. De verzoekende partij betoogt dat een terugkeer en het indienen van de aanvraag bij de Belgische ambassade in het land van herkomst *de facto* ertoe leidt dat zij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van haar duurzaam opgebouwde contacten in België, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België. Volgens de verzoekende partij is het verder onbegrijpelijk dat de voorgelegde getuigenverklaringen niet zouden aantonen dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om als buitengewone omstandigheden te worden aanvaard.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker bij zijn aanvraag geen getuigenverklaringen heeft gevoegd ter staving van zijn vermeende affectieve en sociale banden, waardoor verweerder daar geen rekening mee kon houden.

Daarnaast heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie het volgende gemotiveerd:

“ Betrokkene verklaart dat een terugkeer om een machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst ertoe leidt dat hij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van zijn sociale bindingen met België en waarbij er geen enkele garantie is dat hij na deze termijn toestemming zal krijgen om terug te keren naar België, laat staan dat hij opnieuw op dezelfde plaats kan wonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkene beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hen dan precies verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Betrokkene legt eveneens geen begin van bewijs neer om zijn beweringen te ondersteunen. We merken verder op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur en resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr. 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020). Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

In navolging van deze vaststelling heeft verweerder *in fine* van de eerste bestreden beslissing overwogen dat het lang verblijf en de integratie van verzoeker niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien dit behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond waarom haar beweerd, doch niet gestaafde, integratie en duurzame lokale verankering in België zouden rechtvaardigen dat zij haar aanvraag in België indient, te besluiten dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, maar wel elementen betreffen die in de gegrondheidsfase worden beoordeeld. Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in haar geval anders over moet worden geoordeeld, *quod non in casu*.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat *“door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan”*, wijst de Raad erop dat zij blijkens de eerste bestreden beslissing geen enkel begin van bewijs van haar beweerd integratie en duurzame lokale verankering heeft voorgelegd, noch concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de door haar aangehaalde banden en integratie dermate uitzonderlijk zijn dat zij alsnog op de ontvankelijkheid van de aanvraag dienden te worden betrokken. Bovendien impliceert het feit dat de verzoekende partij haar

aanvraag om machtiging tot verblijf niet in België, maar in het buitenland moet indienen geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

2.7.6. De verzoekende partij werpt voorts op dat de door haar als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen door verweerder in zijn geheel in overweging dienden te worden genomen, en niet elk apart zoals het geval zou zijn in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat verweerder, door in de bestreden beslissing te verklaren dat “(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) (...)”, en vervolgens uiteen te zetten waarom elk van die elementen geen dergelijke omstandigheid vormt, een globaal onderzoek heeft verricht van alle elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangevoerd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen in overweging heeft genomen en dat hij hieromtrent ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan verder niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. De verzoekende partij verduidelijkt overigens niet hoe de elementen die elk afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in samenhang toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. Zij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar de elementen die zij in haar aanvraag had ingeroepen, maar toont geenszins aan op welke wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing omtrent de door haar aangehaalde elementen -op zichzelf staand of samengelezen - foutief of kennelijk onredelijk zijn. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de omstandigheden een andere beoordeling zou toelaten.

De Raad wijst er bijkomend nog op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele “methode” voorschrijft die gevolgd moet worden bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)), en dat de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Het volstaat dat de gemachtigde de ingeroepen elementen op hun merites beoordeelt en geval per geval kijkt naar de concrete omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde *in casu* verzuimd heeft dit te doen.

2.7.7. Het betoog van de verzoekende partij, dat zij zich duizenden kilometers moet verplaatsen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging in te dienen, terwijl de beslissing op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats wordt genomen, komt neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Hiermee toont zij in geen geval aan dat verwerende partij bij haar beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden de grenzen van het redelijke is te buiten gegaan.

Ook haar hypothetische en bijzonder vage beschouwingen over het feit dat haar terugkeer naar België na inwilliging van de verblijfsmachtiging “*onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen*” doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing nu daarmee niet is aangetoond dat de gemachtigde op foutieve of kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de aanvraag onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat verweerder de elementen van haar aanvraag afwijst als ongegrond zonder echt onderzoek te doen, en erop wijst dat zij reeds jaren in België verblijft zonder een legaal verblijfsstatuut, waardoor het wenselijk voorkomt haar een legaal verblijfsstatuut te verlenen zodat zij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en bij te dragen aan de Belgische maatschappij, gaat zij er aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing enkel handelt over de vraag naar de ontvankelijkheid van haar aanvraag. Zij toont niet aan dat haar aanvraag onterecht onontvankelijk is verklaard, zodat een onderzoek naar de gegrondheid niet aan de orde was.

2.7.8. Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek tot slot blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.7.9. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen specifiek betoog ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. In de mate dat de Raad er moet

van uitgaan dat de verzoekende partij hetzelfde betoog ontwikkelt als tegen de eerste bestreden beslissing, kan de Raad verwijzen naar hetgeen hoger is uiteengezet.

2.7.10. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de verweerder terdege rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe om vast te stellen dat de verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, dan wel bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel (en voorzichtigheidsbeginsel) wordt niet aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig tweeduizend vijftwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS